

ROLF – VORES HUND

Vi havde nogle venner, som vi tog os meget af. Det var Birte og Svend Riise. De boede i Buddinge og blev frelst omkring vort bryllup. Birte havde sclerose og var meget handicappet. Af og til passede jeg hende og måtte hjælpe hende med alt, da hun hverken kunne gå eller klare sig selv.

På et tidspunkt anskaffede de sig en hund fra et internat. De opdagede dog hurtigt, at de ikke var i stand til at passe den, og derfor fik Erling lov til at tage den med hjem til os. Den hed Rolf og var en vidunderlig hund, som vi beholdt i 13 år.

Den første nat Erling kom hjem, efter vi havde fået Rolf, ville hunden ikke lade ham komme ind til mig for at sove. Jeg måtte lukke den ud i køkkenet, før han kunne komme i seng – og det til trods for, at det var ham, der havde hentet den. Det blev der grinnet meget af siden.

Rolf var en pragtfuld hund. I alle årene passede den godt på hele familien. For mig var det en stor tryghed, især når jeg var meget alene om aftenen, mens Erling kørte taxa.

Birte blev efterhånden så syg, at hun måtte på plejehjem. Svend kunne ikke både arbejde og passe sin syge kone, og dengang fandtes der ikke den hjælp, man kan få i dag. Han besøgte hende trofast hver aften.

En aften, da han kom på besøg, var Birte meget ulykkelig. Hun følte, at hun havde syndet meget, og at det var derfor, hun var blevet syg. Svend forsøgte at trøste hende, men det lykkedes ikke.

I sin nød tog han hjem til mig. Det var over midnat. Jeg sov, da han bankede på. Jeg vågnede og lukkede ham ind – og hvor var jeg glad for, at jeg havde Rolf.

Hunden lå ved mine fødder hele tiden, mens jeg talte med Svend den nat. Jeg lovede ham, at jeg ville besøge Birte næste dag og trøste og hjælpe hende.

Gud passer på os – nogle gange også gennem en hund.